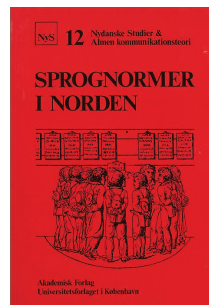

Titel:	Språknämndernas roll i normbildningen
Forfatter:	Mikael Reuter
Kilde:	<i>NyS – Nydanske Studier & Almen kommunikationsteori</i> 12. <i>Sprognormer i Norden</i> , 1979, s. 125-135
Udgivet af:	Akademisk Forlag, Universitetsforlaget i København
URL:	www.nys.dk

© NyS og artiklens forfatter

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre NyS-numre (NyS 1-36) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Mikael Reuter

SPRÅKNAMNDERNAS ROLL I NORMBILDNINGEN

Språkvård kan i korthet definieras som "varje handling som medvetet syftar till att göra språket bättre eller hindra det från att bli sämre" (Dahlstedt 1970, s. 44). Det är emellertid viktigt att samtidigt särskilja mellan två principiellt olika typer av språkvårdande verksamhet: å ena sidan åtgärder som syftar till att göra språkbruket bättre (hjälp och upplysningar till språkbrukarna), å andra sidan åtgärder som avser att göra det språkliga systemet bättre (bidra till att göra språket smidigt, effektivt och uttrycksfullt).

De nordiska språkvårdsorgen, dvs språknämnder och motsvarande, ägnar sig åt båda dessa typer av språkvårdande verksamhet, även om huvudvikten i allmänhet är lagd vid upplysning, kursverksamhet o dyl som främst inriktar sig på språkbruket. När vi diskuterar språknämndernas roll i normbildningen är vi emellertid huvudsakligen intresserade av åtgärder som gäller det språkliga systemet: reglering av stavning och böjning, ställningstaganden till syntaktiska konstruktioner, terminologisk planering osv. En annan sak är sedan i vilken mån man kan tala om normering också i fråga om språkbruket, alltså när det gäller att välja mellan olika i och för sig accepterade uttrycksalternativ. Kan-ske kunde man tala om ett slags statistisk normering om språknämnderna kan påverka t ex myndigheternas språk så att det allmänt taget blir klarare, enklare och konkretare.

Man brukar räkna med följande språkvårdsorgan inom Norden: Dansk sprognævn (grundad 1955), Norsk språkråd (bokmål och nynorsk, grundat 1952), Svenska språknämnden (1944), Forskningscentralen för de inhemska språken i Finland med Finska språknämnden/språkbyrån (finska, 1976/1945), Svenska språknämnden i Finland/svenska språkbyrån (svenska i Finland, 1976/1942) och Samiska språknämnden i Finland (samiska i Finland, 1976), Sverigefinska språknämnden (finska i Sverige, 1975), Føroyamálsdeildin við Fróðskaparsetur Føroya (färöiska), Islensk málnefnd (1964), Samiska språknämnden (samiska i Norge, Sverige och Finland, 1975) och Grønlandsk sprog- og retskrivningsudvalg (grönländska, 1960/1955). De olika språkvårdsorganen har något skiftande uppgifter, och de personella och ekonomiska resurserna väx-

lar avsevärt. I den följande framställningen kommer jag huvudsakligen att hålla mig till språknämnderna i Danmark, Finland, Norge och Sverige. Aktuella problem i isländsk språkvård presenteras i Språk i Norden 1977.

Till de språkvårdande organen i Norden kan man vidare räkna Svenska Akademien, framför allt med tanke på den auktoritativa ordlista som akademien ger ut, och ytterligare kan det vara skäl att nämna de olika centralerna för teknisk terminologi (Tekniska nomenklaturcentralen i Sverige, Rådet for teknisk terminologi i Norge och Centralen för teknisk terminologi i Finland).

Ingen av språknämnderna i de nordiska länderna har någon direkt beslutanderätt i fråga om språknormen. Lagar, förordningar och stadgar talar om råd, anvisningar och rekommendationer. Språkvårdsorganen kan t ex inte besluta om stavningsreformer. Några korta citat ur ändamålsparagraferna för de olika språknämnderna ger en rätt bra bild av nämndernas uppgifter och behörighet i fråga om språknormen:¹

Dansk sprognævn

"...at give myndighederne og offentligheden råd og vejledning i sproglige spørgsmål."

"At redigere og udgive en dansk retskrivningsordbog og eventuelle andre håndbøger og vejledninger i modersmålets brug."

Forskningscentralen för de inhemska språken (Finland)

Finska språkbyrån:

"att utarbeta ordböcker och instruktionsböcker, meddela rekommendationer och anvisningar rörande bruket av finska språket samt erbjuda även annan språkvårdsservice i enlighet med vad som fastställles i arbetsordningen."

Svenska språkbyrån:

"att meddela anvisningar och rekommendationer rörande bruket av det finlandssvenska språket".

Norsk språkråd:

"...fremme samarbeid i dyrkingen og normeringen av våre to målformer og støtte opp om utviklingstendenser som på lengre sikt fører målformene nærmere sammen",

"gi myndighetene råd i spørsmål, særlig når det gjelder språkbru-

ken i skolen, i Norsk Rikskringkasting og i statstjenesten, uttale seg om prinsipper for normering av skriftspråket og av stedsnavn, og komme med forslag om lovgivning i spørkspørgsmål",

"gi råd og rettledning til allmenheten".

Svenska språknämnden

"...att följa det svenska språkets utveckling i tal och skrift samt utöva en språkvårdande verksamhet."

"Nämnden skall fullgöra sin uppgift genom utredningar och skrifter av såväl populär som vetenskaplig art, genom föredrag och tidningsartiklar samt genom upplysande och rådgivande verksamhet i övrigt."

Innan jag går in på språknämndernas normpåverkande verksamhet vill jag gärna nämna ett slags antinormering som jag anser vara en viktig uppgift för språknämnderna: ett försvar av allmänspråkets frihet mot politisk påverkan på språket och överdrivna normerings- och standardiseringssträvanden i lagstiftning, myndighetsbeslut, standarder osv.

"Även om det är svårt och antagligen olämpligt att direkt styra språket genom den formella politiska demokratin så bör vi, om den nu rådande samhällstrenden håller i sig, räkna med en successiv politisering av språkvården. Mot de krav på en strängare styrning av språkutvecklingen som sannolikt kommer att resas, kan vi då ställa motkravet om språkets frihet, som ju måste vara en hörnsten för sådana grundläggande demokratiska politiska friheter som tankefrihet, yttrandefrihet och tryckfrihet." (Dahlstedt 1977, s. 123 - 124).

Åtminstone så länge vi rör oss på allmänspråkets område kan språknämnderna med kraft hävda att standardiseringsorgan och motsvarande inte har någon befogenhet att bestämma över språket. Teknokraterna har ingen rätt att påtvinga allmänheten ett nytt språkbruk, som när man med hjälp av svensk standard vill ersätta ordet vikt med ordet massa (i vissa svenska sjukhus lär man redan tala om "patientens massa") och hävdar att förkortningen av timme även i allmänspråket bör vara h och inte tim. Även om den finska ostförordningen (uppenbarligen delvis genom ett misstag vid översättningen från finska till svenska) talar om vassleost för det som alla svenskar, inklusive finlandssvenskarna, är vana att kalla mesost, bör ostproducenterna ha rätt att använda det normala ordet mesost på sina förpackningar.

Det förefaller i varje fall klart att språkvårdsorganen många gån-

ger kämpar en ojämn kamp mot det byråkratiskt otympliga språk som omhuldas av planerare och politiker. I vissa reformer verkar det ibland som om en ny terminologi vore viktigare än ett nytt innehåll. Hittills har de humanistiska studerandena vid universiteten i Finland haft en viss ämneskombination och läst ett av ämnena som huvudämne i sin examen. Nu skall man studera enligt ett visst utbildningsprogram och inom ramen för detta program enligt ett visst inriktningsalternativ, och det ämne inom vilket man får de mest fördjupade kunskaperna skall kallas det primärt ansvariga vetenskapsområdet. Här hjälpte det inte att språkvårdare både på finskt och på svenskt håll slog larm och sade att ett vetenskapsområde inte kan göras ansvarigt för den enskilde studentens studier. Förordningen i fråga var politiskt brännbar och varje formulering var sakrosankt. - "Hördu du, vilket är ditt primärt ansvariga vetenskapsområde?" - låter inte det som en naturlig och omedelbar fråga på studentkaféet?

Språkvårdsorganen har alltså formellt sett relativt begränsade befogenheter när det gäller att påverka språknormen. Ju större auktoritet de har inför språkbrukarna, desto större verkan får i varje fall deras råd och rekommendationer. Vänner av ordning kritiserar ofta språknämnderna för normlöshet och slapphet då de "tillåter" det ena eller det andra ordet eller uttryckssättet. På sikt skulle det emellertid helt säkert vara olyckligt om de språkvårdande instanserna kom att uppfattas som bromsar i den språkliga utvecklingen. Det är viktigt att språkliga innovationer språkvetenskapligt och praktiskt värderas på ett objektivt sätt. Språkliga drag som medför en vinning kan gärna uppmuntras även om de är nya och till en början kan kännas främmande för många, medan otympligheter och brott mot det språkliga systemet bör motarbetas.

De viktigaste kanalerna för normspridning - vid sidan av skolans modersmålsundervisning - är givetvis ordböcker, ordlistor och handböcker. Även om de formellt sett har karaktären av rekommendationer, kan de i praktiken fungera som normativa rättesnören. Det kan också finnas bestämmelser om språkbruket i särskilda fall. Skolmyndigheterna kan bestämma att lärarna i modersmålsundervisningen bör följa den stavning och böjning som anges i normativa ordböcker som den danska rättskrivningsordboken (Dansk Sprognævn 1955) och Svenska Akademiens ordlista (SAOL; 1973), tidningar, radio och den offentliga förvalt-

ningen kan ha interna språkliga regler av motsvarande slag osv. Också den stora allmänheten uppfattar verk av typen SAOL som klart normativa - ofta i mycket högre grad än vad ordböckernas redaktörer har avsett. Trots att företalet till SAOL betecknar ordlistan som "en fyllig exempelsamling, som syftar till att förteckna ett i allmänt språkbruk gångbart ordförråd utan att därmed ange eller antyda, att utelämnat stoff vore av mindre värde", är det inte ovanligt att folk vill acceptera bara sådana ord som finns förtecknade i ordlistan - t o m när det gäller korrekt bildade sammansättningar.

Alla ordböcker, ordlistor och handböcker kommer självfallet inte till i språknämndernas regi eller under deras medverkan. Det förekommer en hel del privat företagsamhet, vilket ofta - men inte alltid - bara är till fördel för språkvården. Dessutom skrivs det ju språkspalter i tidningar, språknämnderna ger ut sina meddelandeblad osv. Det kunde vara intressant att veta hur språkbrukarna riktigt ställer sig till olika ordböcker och handböcker. Min egen teori är att man kan uppställa någont som jag ville kalla en trovärdighetshierarki, där trovärdigheten eller auktoriteten hos en ordbok eller handbok dels bestäms av vilken instans som står bakom boken, dels av bokens yttre form och utseende. Det är rimligt att tänka sig att en bok utgiven av en språknämnd eller en annan auktoritativ instans (t ex den danska rättskrivningsordboken, Svenska Adademiens ordlista och Svenska språknämndens skrivregler) har större auktoritet än de privata ordböcker och handböcker som ges ut, men samtidigt tror jag att man inte skall bortse från betydelsen av t.ex. hårda pärmar. Svensk handordbok (Johannisson & Ljunggren 1966) och Wessens Våra ord (1973) får säkert ökad auktoritet genom att de till det yttre påminner om Svenska Akademiens ordlista.

Minst auktoritet har troligen skriverier i tidskrifter och tidningar. Något tillspetsat tror jag dessutom att jag vågar hävda, att ju mer resonande och argumenterande en rekommendation är, desto mindre auktoritet får den i många språkbrukares ögon. Folk vill utan pjosk ha besked om vad som är rätt och vad som är fel. Detta gäller också telefonrådgivningen. Ger man en rekommendation med väl underbyggda argument blir frågeställaren ofta mindre övertygad än om man ger ett auktoritärt svar. Självfallet får detta inte påverka språknämnderna i auktoritär riktning.

På vilka sätt fungerar då språknämnderna aktivt som normskapare,

och hur bär de sig åt för att föra ut normerna och rekommendationerna till språkbrukarna?

Här kan man först av allt slå fast att skillnaderna mellan de olika språkvårdsorganen är väldigt stora, beroende dels på behoven, dels på resurserna. Av språken i Norden kan uppenbarligen danskan och svenskan betraktas som de mest stabila, och därför blir Dansk sprognaevns och Svenska språknämndens uppgifter huvudsakligen att stå till tjänst med upplysningar om språkets resurser och ägna sig åt språkbruket. Som en andra pol har vi grönländskan och samiskan, där skriftspråken befinner sig i ständig utveckling. Norskan har sin speciella ställning genom de båda målformerna och den stora variation som tillåts inom inte bara talspråket utan också skriftspråket. För finlandssvenskans och sverigefinskans del gäller det att finna den rätta balansgången, så att språkformerna å ena sida inte avlägsnar sig för mycket från respektive riksspråk och å andra sidan anpassar sig till det egna landets samhällsförhållanden och huvudspråk. Till de viktigaste uppgifterna för Svenska språknämnden i Finland och Sverigefinska språknämnden hör därför att behandla termer och uttryck som skall motsvara nybildningar inom finskan respektive svenskan eller användas för begrepp som finns bara i det egna landet.

Behandlingen av och besluten om principer eller detaljer i språkssystemet (stavning och böjning, terminologiska rekommendationer m m) varierar språknämnderna emellan. Den svenska nämnden eller dess styrelse behandlar t ex relativt sällan rent språkliga frågor, utan de avgörs för det mesta på sekretariatet, med stöd av svenskans rätt stabila språk-system. Av de större nämnderna är det Norsk språkråd som går längst i den formella normerande verksamheten.

Norsk språkråd har till sitt förfogande två styrmedel: å ena sidan fastställer rådet den s.k. læreboknormalen, och å andra sidan granskar det olika ordlistor som ges ut privat (det finns ingen norsk motsvarighet till den danska rättskrivningsordboken eller Svenska Akademiens ordlista). Rådets olika utskott slår fast vilka stavningsformer i bokmål respektive nynorsk som skall vara huvudformer (=läroboksnormalen) och vilka sidoformer som därutöver skall tillåtas. Alla läroböcker i skolorna granskas av språkrådet, som ser till att språket i dem är i överensstämmelse med läroboksnormalen. Likaså följs läroboksnormalen i allmänhet inom den offentliga förvaltningen. ²

Systemet i Norge skiljer sig inte genom att språkrådet i och för sig har mera "makt" än språkvårdsorganen i de andra nordiska länderna, utan snarare genom att frågornas behandling är så att säga mera demokratisk. Besluten fattas i representativa utskott och nämnder, och antalet tillåtna alternativ eller sidoformer i stavningen är stort. Jämfört ex med Svenska Akademiens ordlista, som i princip författas av en person på uppdrag av Svenska Akademien (även om den numera också granskas på Svenska språknämndens kansli), och som innehåller ett mycket litet antal sidoformer.

Liksom Dansk sprogævn svarar för den officiella rättskrivningsordboken håller också finska språkbyrån på att utarbeta en normativ ordbok, som emellertid också kommer att innehålla definitioner och exempelfraser. I Finland verkar språknämnderna närmast som rådgivande organ i förhållande till språkbyråerna, som i sin tur är delar av den statliga myndigheten Forskningscentralen för de inhemska språken. Språknämnderna behandlar framför allt frågor av principiell eller allmän betydelse, medan detaljfrågorna avgörs vid byråerna. De rekommendationer som språknämnderna fattar beslut om är i princip bindande för språkbyråerna i deras rådgivning, information och kursverksamhet.

För finlandssvenskans vidkommande finns det ytterligare en språknämnd som har till uppgift att besluta om språket i de svenska versionerna av lagar och andra författningar. Denna nämnd - statsrådets svenska språknämnd - behandlar framför allt terminologin i de svenska översättningarna, men i viss mån också andra frågor som gäller språkformen i lagtext. I allmänspråkliga frågor kan den begära utlåtande av svenska språkbyrån eller svenska språknämnden i Finland, men den är inte skyldig att göra det. På sätt och vis kan man alltså säga att statsrådets svenska språknämnd - som huvudsakligen består av jurister - har större normerande makt än den allmänspråkliga nämnden när det gäller författningsspråket och därigenom indirekt också stora delar av det offentliga språket i allmänhet.

Den löpande rådgivning som språknämnderna i Norden bedriver gäller i de flesta fallen språkbruket snarare än språksystemet. Som spridare av normen spelar rådgivningen i varje fall en stor roll. Som jag ser det är det också en viktig demokratisk uppgift för språknämnderna att ge upplysningar om de rådande normerna. Man kan visserligen hävda att det mest demokratiska vore en allmän tolerans - var och en får

skriva enligt sin egen språkkänsla - men ett sådant påstående får nog betraktas som en grov förenkling. Dels kan vi inte komma ifrån att det de facto finns skrivna eller oskrivna normer i språket som man bör följa för att bli fullt accepterad och som de språkligt privilegierade känner till, dels är det i många fall inte fråga om olikheter mellan skribentens naturliga språk och normen (jfr Telemans normkonflikt, Teleman 1977) utan om sådant som skribenten helt enkelt inte känner till (Telemans normlucka). Språknämndernas rådgivning kan alltså till stor del ses som ett stöd för språkligt osäkra, samtidigt som den givetvis är att betrakta som sakkunnighjälp i frågor som gäller nybildningar och liknande.

De principer och argument som språknämnderna använder i sin rådgivning är centrala för att nämnderna skall kunna legitimera och förklara de normer de vill hävda. Därför har dessa principer och argument också diskuterats rätt ingående på de nordiska språknämndernas gemensamma årsmöten de senaste åren. (Jfr Språk i Norden 1978 og 1979).

Den argumentkatalog som i huvudsak uppgjorts vid Dansk sprognævn är alltför lång för att i detalj presenteras här (se evt Jacobsen 1979 eller Hansen 1979). Dessutom är de olika argument som kan användas och har använts i den språkliga rådgivningen många gånger motsägelsefulla, dvs man kan med olika i och för sig helt acceptabla argument komma till helt olika resultat (jfr också Teleman 1969). Jag vill därför här bara antyda några huvudkategorier av argument inom den språkliga rådgivningen.

En stor del av argumenten kunde sammanfattas under rubriken auktoritet och tradition. Hit hör hänvisningar till ordböcker, handböcker och språknämndernas rekommendationer, till klassiker och hävdvunnet språkbruk, till allmänt utbrett språkbruk eller språkbruket hos grupper med hög prestige. Vidare kan man till denna grupp hänföra argumentet att man skall sträva till stabilitet i språkbruket och undvika alltför radikala förändringar. Nära besläktat är argumentet analogi, enligt vilket väletablerade mönster (fonetiska, ortografiska, morfematiska, syntaktiska och semantiska) bör föredragas framom icke-etablerade eller ovanliga mönster.

En annan viktig argumentgrupp har att göra med tydlighet och förståelighet. Till denna grupp hör bl a argument som har att göra med entydighet, genomskinlighet (självförklarande sammansättningar och uttryck), mottagaranpassning och störningsfrihet. Argumenten är viktiga

inte minst när det gäller det offentliga språkbruket. I detta sammanhang kan nämnas också de pedagogiska argumenten: det språkbruk som är lättast att lära är bäst, svåra stavningssätt bör undvikas, talet och skriften bör närmas varandra.

De regionala och stilistiska argumenten är ofta subjektiva och motsägelsefulla. Man kan plädera både för geografisk utjämning och geografisk differentiering, för stilutjämning och stildifferentiering. Detsamma gäller i viss mån förhållandet mellan allmänspråk och fackspråk. Å ena sidan kan man hävda att allmänspråket bör ta upp ord och uttryck ur fackspråken och att fackspråken i så hög grad som möjligt skall rätta sig efter allmänspråket, å andra sidan kan man se det som en fördel att allmänspråk och fackspråk hålls i sär.

En intressant grupp av argument är slutligen purism, nordism och internationalism, som självfallet många gånger är motsägelsefulla. Puristiska och nordiska argument hade i svenskan talat för fjärrsyn, men det internationella ordet television segrade. På senare tid har det nordiska argumentet fått ökat stöd, framför allt på det sättet att man när nya begrepp införs om möjligt försöker ge dem samma eller likartade benämningar på alla nordiska språk. Ett tecken på denna ökade nordiska medvetenhet är inrättandet av Nordiska språksekretariatet 1978.

Utöver rådgivningen, som ju på sätt och vis kan betraktas som relativt passiv, bedriver åtminstone språknämnderna i Sverige och Finland en aktiv kursverksamhet. De viktigaste målgrupperna är journalister och tjänstemän inom den offentliga förvaltningen, och på det viset kan nämnderna påverka bl a massmediernas språk och det offentliga språket, även om de synliga resultaten kanske inte alltid är så stora. Viktigt är också samarbetet med myndigheter och andra i fråga om olika centrala texttyper (lagtext, viktiga blanketter osv). Vad gäller detta samarbete finns det emellertid fortfarande en hel del övrigt att önska.

Ett område där språknämndernas roll troligen kunde vara mera framträdande är skolornas modersmålsundervisning. Många tecken tyder i varje fall på ett ökande intresse för samarbete både bland modersmålslärarna och inom språknämnderna. Ett antal gemensamma kurser och seminarier har hållits under de senaste åren, och nämnderna har också på andra sätt visat intresse för modersmålsundervisningen och modersmålets ställning i skolan.

Också inom fackspråken och terminologiarbetet kan man spåra ett

ökat intresse för samarbete med språknämnderna. Kontakterna med terminologiorgan och motsvarande har blivit allt bättre, inte minst på det nordiska planet. I detta samarbete är språknämndernas roll bl a att bevaka allmänspråkets intressen.

Vilken roll spelar då språknämnderna i den faktiska normbildningen och hur stor verkan har de på det faktiska språkbruket? När allt kommer omkring vet man ganska lite om detta, och det vore viktigt att få det närmare undersökt. Det råder inga tvivel om att normerande ordböcker som den danska rättskrivningsordboken och handböcker som den svenska Skrivregler (1971) har en relativt stor betydelse och tjänar som rättesnören för de flesta skribenterna. Men i vilken mån är det fråga om aktiva satsningar av språknämnderna och i vilken mån är det bara fråga om en registrering av språkets utveckling, ett slags pro forma välsignelse åt den utveckling som sker oberoende av språknämndernas insatser? Det är svårt att ge svar på de frågorna. Helt klart är det i varje fall att det krävs en samordnande och styrande instans om målet är ett någorlunda enhetligt riksspråk, åtminstone i skrift. Personligen tror jag emellertid att språknämndernas betydelse är större än så, och att språkvården i det långa loppet har en avsevärd betydelse för språkens utveckling till smidiga och effektiva kommunikationsmedel.

Noter

1. Stadgar etc för samtliga nordiska språkvårdsorgan finns återgivna i betänkandet "Nordiskt språksekretariat", NU A 1977:1.
2. Muntlig uppgift av Arnulv Sudman vid Norsk språkråd.

Summary

THE NORDIC LANGUAGE COMMITTEES AND THEIR INFLUENCE ON THE LINGUISTIC NORM

Paper presented by Mikael Reuter.

In all the Nordic countries there are so-called language commissions, both for the official national languages and for the various indigenous minority languages (in total, eleven languages or language varieties). The task of these commissions is to give information and advice on norms and usage, and to take part in language planning.

The language commissions have no power to make binding decisions on language norms, only to give advice and recommendations. However, several of their activities will, in practice, influence the linguistic norms.

The most powerful instruments of the language commissions are the various dictionaries and grammars which they publish or at least check. For instance, the Danish Language Commission (Dansk Sprognævn) publishes the official Danish orthographic dictionary, and the Swedish Language Commission publishes an authoritative manual on style. In Norway, the language commission decides on the spelling norms for all textbooks used in Norwegian schools.

Other ways of influencing general language usage include advisory services, courses for journalists and civil servants, and cooperation with certain groups and institutions (teachers, centers for technical terminology).

So far, very little is known about the actual influence of the language commissions on the linguistic norms. However, it is probable that the activities of the commissions will, in the long run, be significant in the development of the languages into flexible and effective means of communication.